



Мартин Дамянов

A bit of a bitch

На Галя от Rousse.

Бе някаква блондинка. Блондинка, заради която епископът би издънил с шут витража в църквата.

Р.Чандлър – „Сбогом моя красавице“

Бях изпил прекалено много кафе в една от онези септемврийски утрини, когато всичко беше толкова идилично и спокойно, сякаш бе извадено от роман на Лори Дювал – „Младата калифорнийска принцеса“. Слънчевите лъчи мързеливо се довлечаха до прозореца ми и само случаен вятър можеше да ги принуди да влязат; в офиса беше тихо, дори шефа се беше унесъл в сладка ученическа дрямка. Отделът си почиваше. Случаят с Фиско ел Како (разбойникът) ни беше изцедил до краен предел и аз чувствах, че още един такъв окончателно би променил становището ми за човешката природа.

Станах от бюрото с намерение да се разтъпча до прозореца и да позакърша изтерзаното си тяло. Пристъпвах бавно и тежко както се прави след добре свършена работа. Неприятностите бяха минало, случаят беше разрешен и журналистите бяха получили своето – герой, който да пълни страниците им до следващия голям случай – мен. Това ме караше да крача като Наполеон в Кайро след битката му с мамелюците.

Скромността не е сред многобройните ми достойнства, особено когато става въпрос за класацията на Ню Йорк Таймс за най-добър детектив на годината. Една проклетата точка не ми достигна миналата година да целуна бронзовия Шерлок и да потъркам нос в чека за двеста хиляди долара. След случая с Фиско тази година аз бях фаворитът. Само антигравитационен ретрактор би ме поместил от червеното килимче.

Застанах до алуминиевата рамка като гръцки бог и проточих поглед навън – гледката през прозореца бе чудесна. Хората се точеха като цветни мравки по тротоарите, във въздуха пърхаха златни листа, нямаше мъгла и... трябва да призная, че това откритие ме изненада. Обикновено по това време навлизахме в сезона на мъглите. Хм. Обзе ме някакво странно съмнение.

– Хей Шаф, чу ли това? – провикна се Рос три бокса по-надолу по пътеката на неудачниците. – Метеорологичната система претърпяла срив в програмното си осигуряване. Някакъв пич си е заврял вирусчето сред кокосовите им палми.

Проблемът с мъглата се изясни. Почувствах се гот.

– Бъб, май има нещо, което няма да ти хареса. – накъса отново спокойствието ми Рос с отвратително демодулирания си глас. – Дик Карсън пак е уцелил в десетката.

– Какво? – изквичах аз и студена пот обля челото ми. Това Бостънско копеле беше печелило наградата на Ню Йорк Таймс вече три поредни пъти. – Нали беше затънал в онази наркоафера? – произведеха дробовете ми накъсана (като студент на държавен изпит) кашлица.

Засилих се към бюрото и включих новините.

– На коя страница, Рос?

– Четиридесет и втора. – додаде противния глас.

Превъртях ролката на електронните новини с треперещи пръсти и потокът от информация се разтече пред мен като разкисната медуза на плажа. Четиридесета страница, четиридесет и първа, четиридесет и втора... Бясно зачетох заглавията: „Увеличение на нитратите в храните“, „Вкусни гозби за деня на Все Светии“, „Престрелка в китайския квартал“... От последното научих как китайският посланик се замерял със сладкиши в елитен китайски ресторант на рождения си ден – вчера. Да е жив и здрав!

– Рос! – изкрещях и сърцето ми заби маршовата песен, която сигурно е зазвучала в ушите на войската на Ернандо Кортес при Отумба. Претърсих с боен поглед бюрото си за нещо, с което да изкривя тъпата му усмивка, но не видях нищо полезно с изключение на пластмасовата табелка, на която с печатни букви пишеше: „No Sex – No Relax!“, а отдолу с разкривен почерк бе добавено: „Just Vex“. По табелката вече имаше три пукнатини, така че бих отбой.

Двеста хиляди зелени гушерчета връчени от самия Ейджъп Мелкон – главният редактор на Н.Й.Таймс да се изплъзнат от ръчичките на Джон Шафер, как ли пък не! Не случайно съм детектив №1 на Ню Йорк.

Още не бях успокоил ранената си душа, понесла отвратителната шега на завистливия си колега, когато душевното ми спокойствие бе нарушено за пореден път.

– Джон, ела в кабинета ми! – червената лампичка на бюрото лъсна в унисон с начеването на нови гадни мисли в главата ми. Шефът ме викаше.

Тръснах окуражително глава и се понесох към кабинета му с тържествената походка на Дърти Камата, когато го поведоха към електрическият стол. Влязох и се настаних в мекото кресло срещу шефа – нещо, което не можеше да си позволи никой подчинен освен мен. Повдигнах дълбокомислено вежди.

– Джон, ще бъде кратък.

Изтърпнах. Краткостта на шефа винаги беше измамна – водеше до много дълги нещастия. Като например миналата година, когато ми набута случаят с престрелката край аеродрума. Всички разумни мъже в квартала знаеха, че това си беше чисто и просто мафиотско разчистване на сметки.

– Трябва да поемеш този случай!

– Но шефе...

– Зная колко близо си до приза „Детектив на годината“, но отгоре има нареждане – искат теб. Нищо не мога да направя.

Изръмжах.

– Документацията е заредена в личния ти регистър. Върви!

Станах убеден, че съдбата ми си има и друго име – провал, и потънал в тези мрачни мисли не разбрах как се озовах отново върху бюрото си.

– Джон, има и още нещо. – каза шефът по интеркома с опушен от много хавански пури глас – Този път ще работиш с партньор.

Беше прекалено. Тъкмо се канех да възразя решително, когато интеркомът изпраща и гласът на шефа се разля отново върху бюрото ми.

– И Джон... не забравяй, че страстта е враг на прецизността.

Въздухът се изпълни с мирис на буря и на тамян. Нов случай! Това ми бе дошло в повече отколкото можех да понеса. Бившата ми жена бе вкарала ножа в мен, но сякаш усетил остатъчната ми жизненост, шефът го беше развъртял. Кръвта от раната ми беше гъста и лепкава. Духът на войнствените ми прадеди, завладели безстрашно тази земя се разбуни и аз кипнах. Няма начин. Този път наградката си е моя! Ще разреша проклетия случай, ако ли не – да пукна дано... в женски затвор.

Казах!

\* \* \*

Тези бедра ме подлудяваха. Господи, бих излял душата си за едно страстно полюшкване между тях. Съвсем прилично разтворени, потръпващи при всяко подрусване на аерокара те предизвикваха в мен желание за нарушаване на всички божии заповеди и особено седмата.

– Какво казваше, Бизонет? – измяуках – Завършила си колеж?

– Не, глупчо. – смехът ѝ се разля в тясното пространство като сладката миризма на току що изпечен сладкиш. – Прекъснах колежа, за да се запиша в полицейската академия.

– И какво, завърши ли я?

Още сладък смях.

– Не съм срещала по-забавен тип от теб, Шаф. Шефът ме предупреди за това, трябва да си много добър с жените.

– О, не преувеличавай. Не съм по-добър от бутилка „Шато Ламисион-о-брион 1928“. Пък и не съм толкова сладък.

Звън на прелестни медни камбани зазвуча в ушите ми.

– Спечелих конкурса мис Филадельфия '33, но кариерата на

манекенка не ме привлича особено.

– Точно така скъпа. Лазометът ти стои далеч по-добре от платинената корона. Бих се обзаложил, че ще улучиш сърцето ми от хиляда метра без да ти мигне окото.

– Шафер, престани! – разкикоти се тя. – Ако не спреш веднага, ще скоча в движение и ще си останеш без партньор.

– И ще унищожил едно от чудесата на Земята? Ти си луда. Ще те вържа до мен и ще те наблюдавам всяка минута.

Смях. Може ли още една порция, моля?

– Искаш ли все пак да научиш подробностите около случая?

– Искам да науча всичко от твоята уста, скъпа.

– Мъртвият се казва Чарлз Месие, французин. Бил намерен в апартамента си на „Ридли стрийт“ с всички признаци на анафилактичен шок.

– Има ли сериозни основания да се смята за убит?

– Ами, надпис върху тапета, който гласял: „Тя ме уби“, я да видим... Надраскал го е малко преди да умре с единственото твърдо и остро нещо, което му е попаднало под ръка – верижката на часовника си. Стар механичен Сейко.

– Заподозрени?

– Жена му – Мария фон Дитрих.

– Охо! – нямаше как да съдържа емоциите си. – Шефката на Ню Стил Козметикс? – започваше да става интересно. – Тая е фрашкана с пари.

– И не само. Била е благословена със съдебно решение, в което ясно се посочва, че ще бъде обвинена в умишлено убийство на бившия си съпруг в мига, в който прекрачи границите на квартала.

– Що за глупост?

– Милото ѝ мъжле е страдало от синдрома на Дюпюитрен.

Това не промени особено мнението ми относно интелектуалната стойност на по-горе казаното.

– Разговарях с личния му лекар по този въпрос. Касае се за алергия, която човек развива към някоя жена.

– Не ми казвай, нека отгатна. Чарлз е развил алергия към жена си!

– Йъп! Точно така, обикновено се съчетава с хистерия от хипноиден тип и специфични вазомоторни прояви.

– И ти разбираш какво означават всички тия бръщолевини? – попитах подозрително.

– Ами! – засмя се тя. – Четох листа поне три пъти докато се науча как да ги произнеса. По време на разговора с лекаря се чувствах като

майката на седемте козлета.

– Интересно – промълвих. – И как се е чувствала тя?

– Не знам! Сигурно като мен. – смехът звънна отново и излезе през открития прозорец. Въздъгнах.

Все пак имаше нещо екзистенциално в начина, по който го каза.

\* \* \*

– И какво – казах замислено докато разглеждах рисунката върху пода – казваш, че се подувал само като видел нейната снимка?

Системата за автоконтрол на дома беше изключена, това беше позволило върху стената все още да се мъдри грозният надпис, надраскан от човек, който най-малкото е видял смъртта с очите си.

„Тя М' (крива черта) Уби“

Да настръхне човек!

– Първоначално получавал обикновени алергични обриви. Постепенно непоносимостта към жена му се изостряла – подувал се, когато чуел гласът ѝ, когато подушел парфюмът ѝ. Няколко пъти е бил подлаган на спешна урбазонова терапия от домашния си лекар. Бедният човек...

– Наистина бедният... – съгласих се полугласно в разкошния апартамент от петстотин квадрата. – Прегледа ли телефонните разговори?

– Тъхъ. Има един особено смущаващ.

– Жена му?

Устните на Бизонет се свиха утвърдително. Почувствах как определени части от тялото ми започнаха също да се втвърдяват. С огромно усилие на волята ги подтиснах.

– Нещо не ми харесва в тая работа, Биз. Защо жена му ще се обажда в дома на бившия си съпруг, ако това ще ѝ струва двамайсет годинки главоболия?

Хвърлих един поглед към счетоводството на бедния Чарлз и изведох подутите си панталони на чист въздух. Бизонет вървеше след мен. На път за аерокара си мислех що за стока е тая, дете Чарлз без колебание ще ѝ брои двеста и петдесет хиляди доларчета. Не забелязах толкова скъпа покупка в апартамента му, холовизорът се котираше едва за пет. Опитах да се поставя за миг на негово място, сецах се само за едно нещо.

– Какво мислиш? – попитах я отново в аерокара.

– Кучка.

Ухилих се и дадох газ. Облаците се размесиха пред нас и сториха



път. Един от тях поразително много ми заприлича на...

Къщата на мисис Дитрих преливаше от разкош и благополучие, нещо което не можеше да се каже за собственичката ѝ. Ако не бяха златната гривна и часовникът Cartier, щях да я помисля за закъсала на магистралата банкова чиновничка. Задах ѝ няколко въпроса.

– Защо се обадихте на мъжа си в деня на смъртта му?

– Боже, прости ми... – разхлипа се тя – и друг път съм го правила през специален модулатор. Можете да проверите.

– Този път сте говорили с истинския си глас, мисис Дитрих.

Отново рев. Тя обърса сълзите си с бяла копринена кърпичка, на която личаха инициалите M von D и ме погледна като унижената в любовен триъгълник.

– Сторих го, защото чух женски глас от другата страна. Заклевам се.

С Бизонет се спогледахме.

– А не ви ли е минало през ума, че той може да е демодулирал гласа си, мисис Дитрих. Знаела сте, че страда от психично разстройство, някакъв тип сексуална фантазия...

Този път нямаше кой да изсуши сълзите ѝ. Моментално съжалих за казаното и станах от мекото канапе.

– Не ни изпращайте. Сами ще намерим пътят.

– Аз ли съм го убила? Кажете ми, детектив Шафер.

Насилих се да звуча спокойно, макар да знаех, че това е непосилно за мъж в компанията на Бизонет и формите ѝ. Край! Това е последният случай, който разследвам в компанията на жена.

– Не, мисис Дитрих. Мисля, че сте невинна.

Усетих два чифта женски очи да се вторачват изненадано в скромната ми особа и реших, че е по-добре да изчезвам.

\* \* \*

Застанах до вратата в коридора на малкия жилищен блок и залепих ухото си до нея. Чух приглушени удари и мъжки псувни. Останах доволен.

– Какво има? – надигна се на пръсти Бизонет, малки сладки пръстчета, които с удоволствие бих схрускал.

– Нищо скъпа, май сме дошли тъкмо навреме за представлението. Искаш ли карамелена рокличка?

Усетих лакът в задната част на ребрата си и трябва да призная, съвсем не леко. Натиснах звънеца с измъчен вид.

– Силно ли те ударих...

– Шшшт! – сложих пръст върху устните ѝ и за миг ми се стори, че потъна. Шумът отвътре беше престанал. Натиснах звънецът отново – без резултат.

– Дръпни се! – извиках и поставих малък експлозив до електронната брава. Старите методи винаги действаха.

– Какво правиш, Шаф? Да не си мръднал? Нямаме разрешение...

В това време взривът избухна и изпълни коридора със синкав дим. Засилих се към вратата и я бутнах с рамо, докато резервната система все още не се беше задействала. Вратата хлътна навътре като вилица в шоколадов сладкиш и двамата с Бизонет влетяхме.

А вътре... имаше какво ли не. Стари интегрални схеми, оптически кабели, електронни части натрупани по пода, върху полици, по масите и столовете. За съжаление димът от коридора ни настигна и замъгли гледката.

– Не мърдай! – извиках с отдавна отрепетирания си респектодобиващ глас. – Детективи Шафер и...

– Козловски. – изпищя Бизонет. – Като ще си слагам главата в торбата...

– Арестуван сте. – най-сетне довърших. – Моля излезте с високо вдигнати ръце.

Мъжът в дъното на стаята се размърда и ни показа окаяното си туловище.

– Я! – ахнах аз. – Това изкуствена ръка ли е?

Онзи вдигна и двете си ръце без да разбира за какво става въпрос и аз му щракнах закопчалките. Беше фасулска работа.

– Е, мистър Лахман, къде е?

Показах му за по убедително върхът на електрическата си палка и се приготвих за концерта. Пиленцето бе започнало вече да пее.

– Дойде преди по-малко от час. Не знаех какво да правя с нея. – той кимна с глава към поредната купчина.

– Така-а. – казах весело, крачейки към претрупаното бюро. – Още не е станало време за следобедното чука... дрямка и разгадахме случая. Това определено е най-лесния случай в кариерата ми. Бизонет?

– Господи! Какво е това? – видях как прелестните ѝ зеници се разшириха и ужас накара гърдите ѝ да се повдигнат малко повече от обикновено.

Потопах ръката си в кръвта по бюрото и я подуших. На масата лежеше женска глава и ме гледаше неразбиращо. Аз обаче разбирах

прекрасно – лъхна ме миризма на смазка.

– Кръв. – казах спокойно. – Само че не истинска. Това тук е робот, скъпа. Създаден е да задоволява желанията на лошите чичковци. Като онзи там – посочих го с отрязаната до лакътя женска ръка.

– Аз, аз щях да ви уведомя. Веднага щом се справя с нея...

– И да загубиш добре платената си работа? Знаеш ли какво, не ти вярвам. Това тук си е чисто роботоубийство. Ще лежиш. Да.

– Моля ви...

– Бизи, какво ще кажеш? – попитах я въпреки, че се досещах.

– Мръсник! – гневното ѝ гласче обиколи стаята.

– Това е, мистър. Нищо не мога да направя за вас, щом дамата не го желае. Пиян ли бяхте?

– Бях разстроен, жена ми ме напусна. – измърмори техникът.

Ех, тези жени – почти го съжалих. Усещах погледът на един от най-красивите екземпляри, които бях срещал върху гърба си и тържествено се обърнах, щом тя ме повика.

– Нещо не схващам, Шаф. Върху тапета пишеше „Тя ме уби“, не той...

– Всичко е точно, скъпа ми Бизонет. ТЯ наистина го уби – посочих трупа върху масата. Трябва да призная, че изглеждаше доста реалистично – робот на GK-Electronics, последен модел, който Чарлз Месие без колебание е купил за да задоволи нарастващите след раздялата с жена му сексуални нужди. Способен бе да се преобразява във всяко едно действително женско лице и тяло. Истинска прелест.

Виждах недоумението по тъмните ѝ очи и се засмях.

– Вие нищо не разбирате – изрева дебелакът – тя ме тормозеше всеки ден. Звънеше в къщи, заплашваше ме.

– ...само че кодът за служене не ѝ е позволявал да напусне дома, докато не умре нейният собственик. Затова тя го е...

– Убила! – извика Бизонет.

– Бинго! Ако се поразровим в инструкцията по експлоатация, ще разберем, че тези роботи се влюбват до гроб, поправи ме ако греша, в техните собственици – в човекът, чието присъствие засекат първо при тяхното включване. Обратният процес на де програмиране е много труден, затова при нужда роботите просто се унищожават. Техникът, който инсталира роботът е снабден с транслатор, който отблъсква сигналите на робота и ги насочва към истинския собственик. Нали така, друже?

Дебелакът ме погледна умоляващо.

– За съжаление, обаче нашият човек е забравил да включи

транслатора и тя се е влюбила в него. Подобна грешка във фирма като GK-Electronics се наказва с уволнение. Как мислеше да се спасиш, приятел?

– Изобщо нямах представа, че ще го убие. – провлачи той.

– О, да. Убила го е и още как. Роботът е знаел, че жената на Месие се обажда от време на време и когато този момент е настъпил той за-действа програмата за физическа самоиндукция и се е преобразява в нея. Колко елегантно – не е имало никакъв контакт помежду им – нито физически, нито косвен. Месие просто видял облика на жена си и разд-русал клонките. А аз си спечелих наградката.

– Кучка – изрева Бизонет. – Електронна мръсница.

– Тя просто е следвала чувствата си, Бизонет. Нещо, което не може да се каже за истинските жени.

– И все пак тя си е кучка.

О, да, помислих си, обичам кучките – нали имам подобна вкъщи. Изръсих се цяло състояние за нея – годишната си детективска заплата.

КРАЙ

© Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1323>]